

JEDNA

Zatínám sval na ruce své pravačky a vši silou trestám jednou dobře mířenou ranou monitor stolního počítače. Není pravda, že by zrovna on mohl za nastalou situaci, ale v lehké míře se mi tímto agresivním gestem ulevuje. Cítím v koutku oka náznak slz a do toho mi pravá ruka v pravidelně škubavém a trhavém rytmu cuká.

Zřejmě jde o nervozitu.

Nebo začínající náznak parkinsona.

Jsem již třetím rokem zaměstnán u prosperující firmy s akciemi Ecotron. Místo administrativního pracovníka mi dohodil můj zesnulý otec, který byl spoluzakladatelem společnosti. Mylně se domníval, že mi touto službičkou pomůže k lepšímu životu. Já jsem však tu práci ze srdce nesnášel. Bylo to nesnesitelně nudné dohlížení a zasilání finančních částek klientům. Prostě jen opakované mačkání jednoho tlačítka. Přesně ten typ práce, který by při troše výcviku zvládl odvádět kdokoli s hodnotou IQ pojišťovacího agenta.

Na téhle práci prý nešlo nic zkazit. Pokud ovšem místo práce nesledujete porno. Pak se lehce stane, že jediným chybným stiskem klávesnice zašlete tučnou částku místo prominentnímu klientovi firmy cizí striptérce.

„Kurva!“ praštím demonstrativně rukou do monitoru.

Přesněji řečeno je to Jana z Prahy. Věk: 22 let. Rozvedená matka ročního dítěte. Podniká na volné noze z domova přes webkameru. Většinou nahá.

Takže ano, je to kurva.

Chybou bylo, že jsem číslo bankovního účtu striptérky Jany zkopíroval a nevědomky vložil při zadávání platby z klientského rozhraní. Částka, která přistane zanedlouho na účtu těžce pracující podnikatelky, je tak tučná, že by dokázala vyléčit anorexii. Striptérka slibovala, že za menší obnos svlékne podprsenku, a já jsem dneska zoufale toužil vidět jiné kozy než ty z dokumentu National Geographic.

Pravdou zůstává, že Jana z Prahy si ty peníze zaslouží. Těžce dře. Většinou má pod sebou plno lidí, často se po ní někdo vozí, zvládá tvrdou ruční práci a denně musí snášet arogantní pitomce, co se jí snaží lézt do zadku. Takže ano, pro Janu z Prahy je to zasloužený jackpot.

Musí přece existovat nějaký způsob, jak tu platbu stornovat, pomyslí si. Pohotově sahám po telefonu. Ruka se mi stále klepe nervozitou ze způsobeného incidentu a ořesy jsou už pomalu srovnatelné se třetím stupněm Richterovy škály – pocíitelné, avšak nezpůsobují žádné škody.

„Dobrý den, vítá vás banka Korunka, u telefonu Diana. Jak vám mohu pomoci?“ ozývá se ženský hlas na druhém konci telefonu.

Druhý ženský hlas, který dnes slyším.

První patřil ženě, která mě nevědomky obrala o peníze. Ladím obezřetnost na maximální možný stupeň. Jsem opatrnější než důchodce odmítající otevřít dveře plynařům, co přišli zkontrolovat vodoměr.

„Daniel Černý,“ představuju se do sluchátka. Chvilí přemýšlím, jak co nejformálněji a nejjednodušeji popsat vzniklou situaci. Nakonec pronesu vcelku jednoduchou větu: „Mám dotaz ohledně stornování bankovní transakce.“

„Stornování?“ zopakuje telefonní operátorka.

„Zaslal jsem omylem peníze na jiný bankovní účet.“

„Omylem?“ zopakuje opět operátorka klidným hlasem.